opr. Maciek Chmielecki, KW Kraków
07.2014

Mały Młynarz

Sprężyna (VI) i Kurtykówka (VI+)

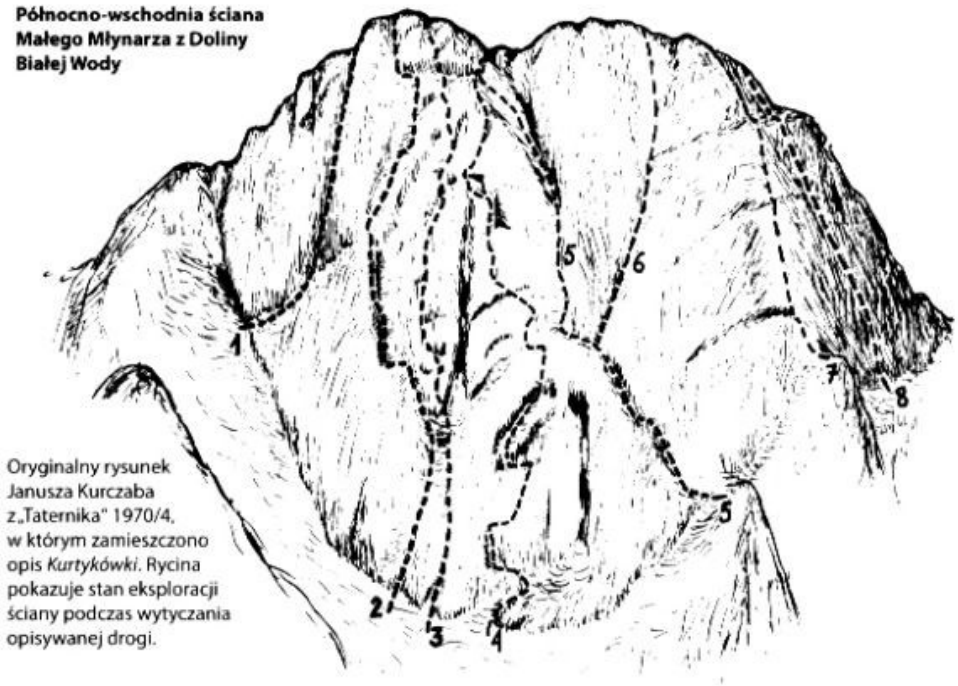

Oryginalny rysunek Janusza Kurczaba z „Taternika" 1970/4, w którym zamieszczono opis *Kurtykówki*. Rycina pokazuje stan eksploracji ściany podczas wytyczania opisywanej drogi.

1. *Komin Gierycha*, VI, 1p: M. Gabryel, A. Gierych, 1969.
2. *Sprężyna*, VI, 1p: J. Czeczerczuk, M. Gryczyński, J. Nyka, A. Szurek, 1960
3. *Direttissima*, VI, A2, 1p: E. Chrobak, A. Heinrich, A. Mróz, L. Saduś, 1964
4. *Kurtykówka*, VI, 1p: M. Gabryel, J. Kurczab, W. Kurtyka, 1970
5. *Depresja Korosadowicza*, V, 1p: Z. Korosadowicz, W. Żuławski, 1935
6. Lewą częścią pn.-wsch. ściany niższego wierzchołka, V+, 1p: J. Hirszowski, J. Onyszkiewicz, 1969
7. Pn. filarem niższego wierzchołka, VI, 1p: P. Misiurewicz, B. Uchmański, 1960
8. Lewą częścią pn.-zach. ściany niższego wierzchołka, V-, 1p. A. Chojnacki, J. Kurczab, 1960

Podejście

Niebieskim szlakiem z Łysej Polany ok 1,5 h do Polany pod Aniołami, gdzie znajduje się niewielka wiatka. Stąd bardzo wyraźną ścieżką (WC6/D11) do Doliny Żabiej Białczańskiej. Idąc prosto od szlaku 20 metrów za wiatą po prawej stronie zaczyna się ścieżka, na początku właściwie droga rozjeżdżona przez służby leśne, która odbija w las w stronę północną. Po kilkudziesięciu metrów ścieżka odbija na W, łatwo to odbicie przegapić, gdyż nie jest ona tam jeszcze bardzo wyraźna. Ścieżką do Niżniego Żabiego Stawu. Mniej więcej w połowie stawu zaczynamy kierować się w górę na E, po trawach między kosówkami, w stronę niższego, północno-zachodniego wierzchołka Małego Młynarza, pod którym następnie trawersujemy w lewo na Wyżnią Skoruszową Przełęcz.

Zejście z przełęczy kruchym terenem kilkadziesiąt metrów (dużo łatwiej niż zejście z Galerii Gankowej), następnie orograficznie w prawo trawers przez żleb do ewidentnej ścieżki trawersującej na przełączkę między jakimś pipantem a ścianą. Z przełączki po trawach nietrudne zejście do podstawy ściany, gdyby było mokro to czujnie. Stamtąd podejścia pod drogi różnie, pod Kurtykówkę trzeba wspiąć się dosyć wysoko po stromych trawach, jakby było mokro to podejście może okazać się niemożliwe lub bardzo niebezpieczne. Całość podejścia od parkingu pod ścianę to ok. 3-4 h.

Zdecydowanie odradza się próby podchodzenia Małym Młynarzowym Żlebem prowadzącym z dna Doliny Białej Wody bezpośrednio pod ścianę Małego Młynarza.

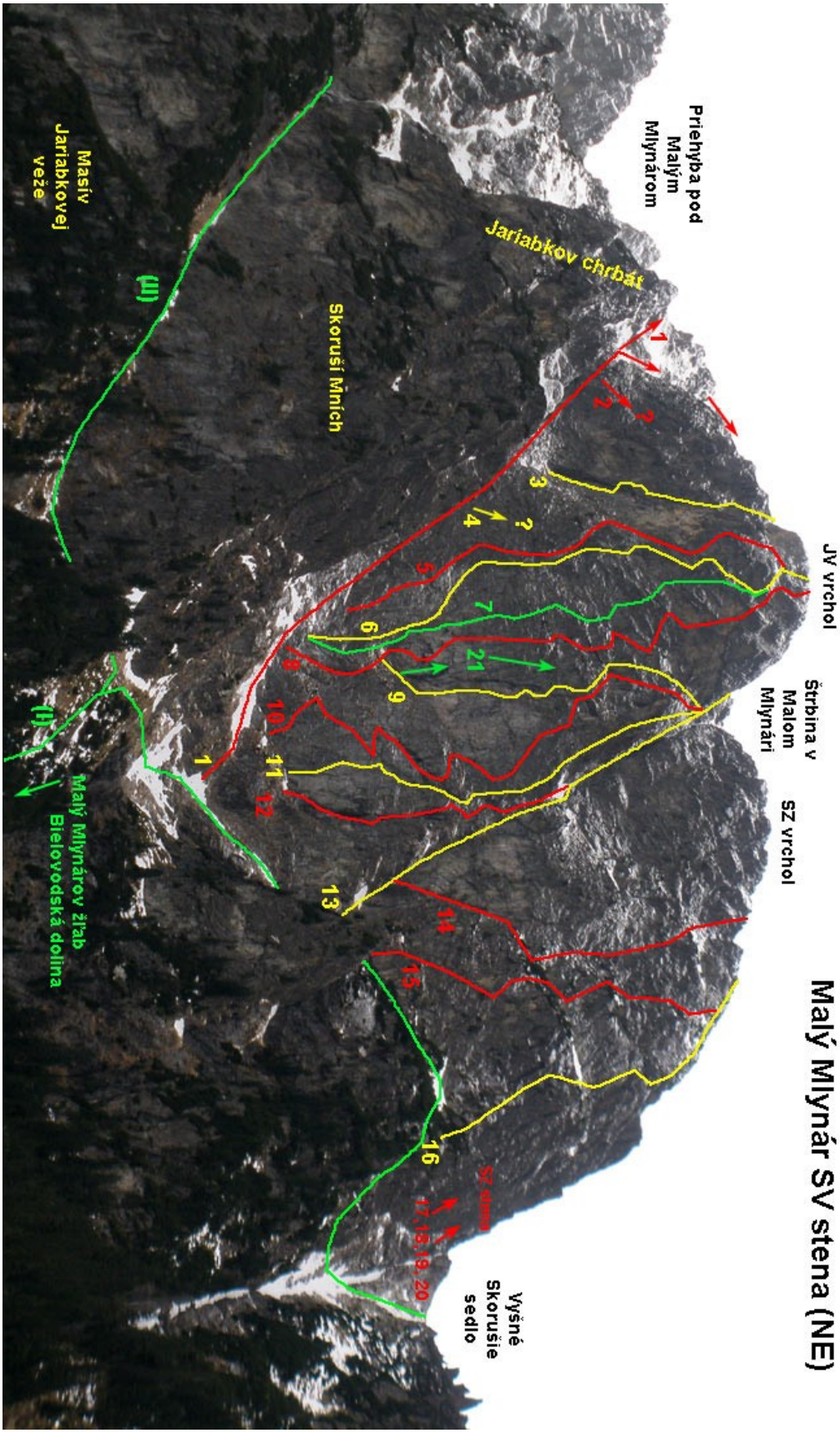

Sprężyna (nr 6) oraz Kurtykówka (nr 10). Podejście zieloną linią z Wyżniej Skoruszowej Przełęczy. Rys. tatry.nfo.sk

Kurtykówka

http://www.nieznanetatry.pl/maly-mlynarz-kurtykowka--vi-vi-,131,539,12,1,I,informacje.html

Pierwsze przejście: Michał Gabryel, Janusz Kurczab i Wojciech Kurtyka 13-14.7.1970. Drogę dokończono 2.8.1970 po osiągnięciu zjazdami miejsca wycofu. Sumaryczny czas pierwszego przejścia 25 godz. Zdobywcy określili typowy czas powtórzeń na 12-15 godz. Władysław Janowski we wspomnianej wyżej monografii Małego Młynarza (patrz: droga 149) ocenia drogę na VI, 4-5 godz. Jeszcze dalej zabrnęli Słowacy wystawiając ocenę „V- z kilkoma miejscami V". Oto nieszczęścia skali zamkniętej od góry i braku odpowiedzialności u oceniających!
Pierwsze przejście jednodniowe: Ryszard Malczyk i Witold Sa-s-Nowosielski 1.6.1971.
Pierwsze przejście samotne: Zbigniew Czyżewski latem 1977.
Pierwsze przejście zimowe: Jerzy Kalla, Jerzy Kukuczka i Zbigniew Wach 16-18.4.1971.
Pierwsze przejście w zimie kalendarzowej: Czesław Bajsarowicz, Bogdan Nowaczyk i Krzysztof Wielicki 31.12.1972- 1.1.1973.

UWAGA: Po 4 wyciągu, na wielkiej trawiastej półce, nie należy iść w lewo do końca półki, tylko odszukać hak z nierdzewki mniej więcej w połowie póły i stamtąd startować do góry. Po minięciu nyży należy kierować się w lewo. Jeżeli z nyży pójdziemy prosto w górę (dobra asekuracja, trudności ok V), połączymy się z Depresją Korosadowicza.

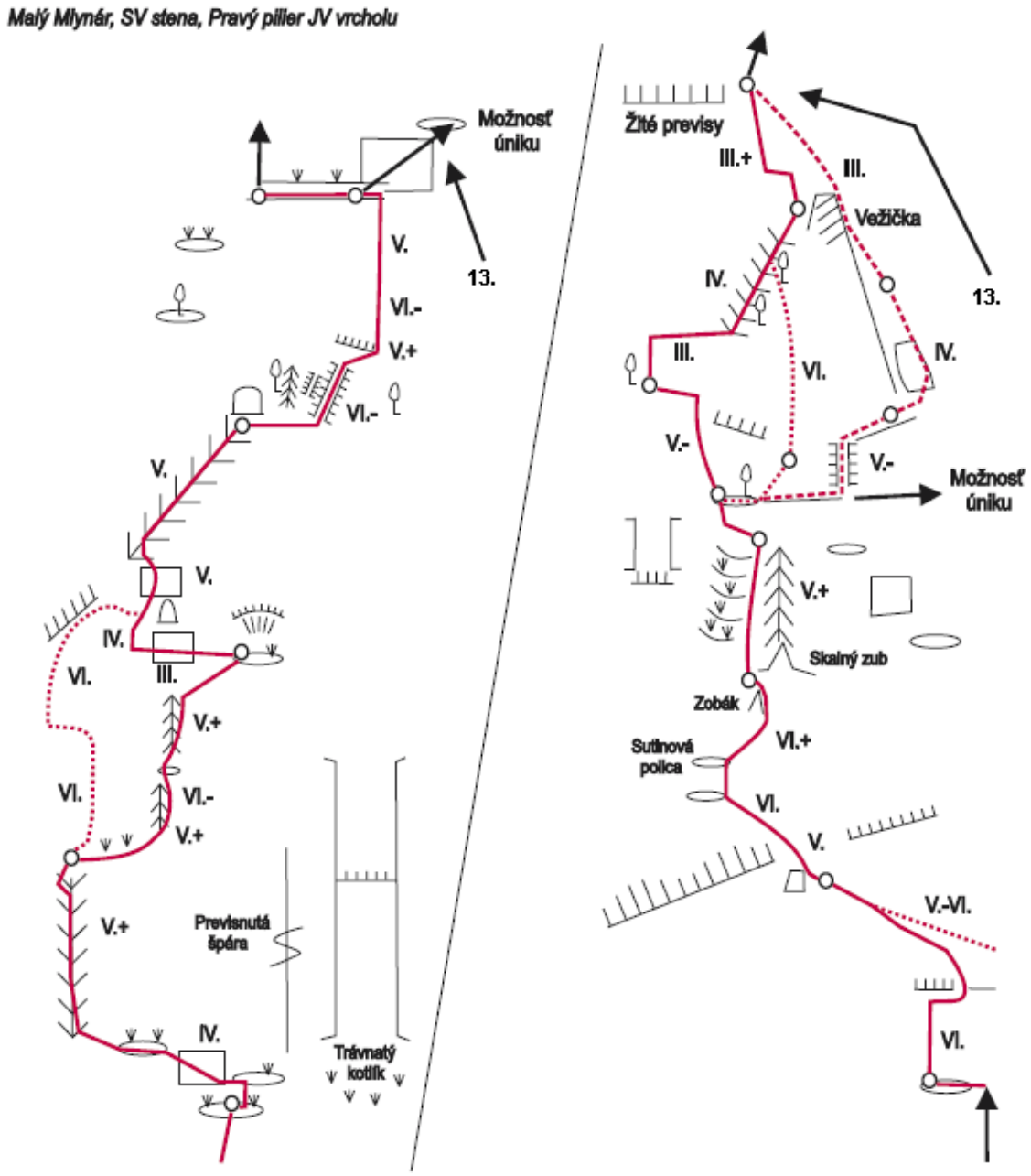

Kurtykówka

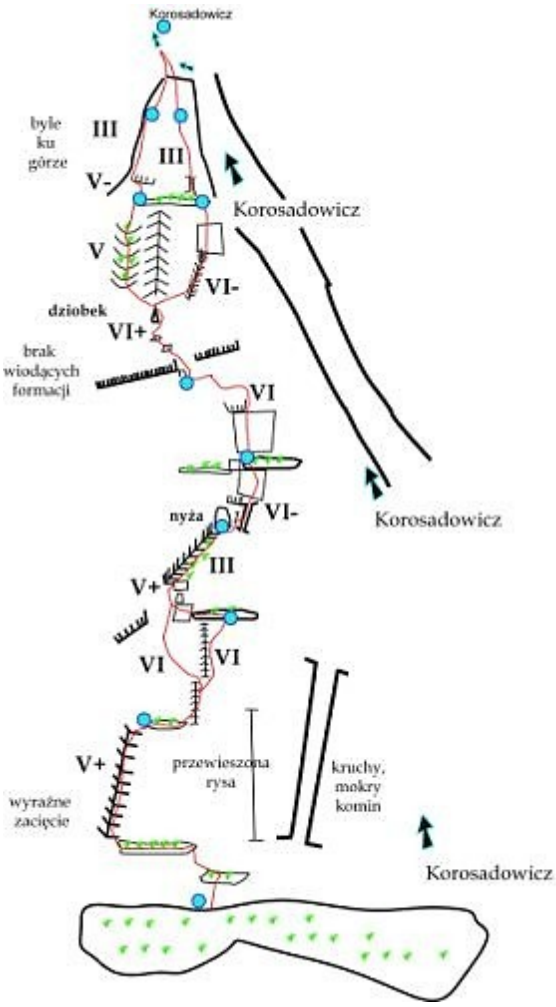

Opis WC6/155:

Wejście w ścianę z trawiastego balkonu wspomnianego w opisie drogi 153. Z lewego skraju balkonu trawiastą półką kilka metrów w lewo i skośnie w lewo przez ściankę (IV) na wyższą trawiastą półkę, którą 10 m w lewo do wybitnego zacięcia. Nim (V+) do końca i trawiastymi stopniami pod spiętrzenie ściany. Trawers 5 m w prawo mijając dwa krzaki kosówki. Tuż za drugim krzakiem w górę z odchyleniem w prawo w kierunku niewyraźnego żeberka, którym 4 m w górę na trawiasty stopień (V+, VI). Po prawej stronie żeberka 4 m w górę (V+), a następnie skośnie w prawo, początkowo ścianką a potem trawiasty-mi stopniami pod odpychającymi skałami (IV) na trawiastą platformę. Obniżenie tą samą drogą kilka metrów, po czym trawers 8 m w lewo (IV) w kierunku limbki aż poza wyraźny blok odpęknięty od ściany 4 m wyżej. Od lewej na blok (IV) i przez ściankę (V) do dużej płytowo-trawiastej załupy biegnącej w prawo. Trawiastymi stopniami tuż pod przewieszkami nakrywającymi załupę l0 m w górę do nyży. Nieco w górę i w prawo, mijając krzak kosówki, i tuż za nim przez przewieszkę (VI) do krótkiego kominka zamkniętego następną przewieszką. Kominkiem i przez przewieszkę w prawo (V+) a następnie w górę z lekkim odchyleniem w prawo (15 m, V) na dużą, trawiastą platformę pod środkowym spiętrzeniem ściany.

Można stąd wycofać się do drogi Korosadowicza, osiągając ją przed głównymi trudnościami: z prawego skraju platformy przez 5-me-trową ściankę (V) na wyższą platformę i skośnie w prawo do drogi 152.

Trawiastą półką kilka metrów w lewo i w miejscu, gdzie się urywa (kilka metrów niżej zaczyna się inna półka), wprost w górę 8 m (VI) pod przewieszkę, którą obchodzimy z prawej (V). Nieco w górę i ukośny trawers w lewo (V+), mijając limbkę, do trawiastego stopnia na prawym skraju charakterystycznego okapu w kształcie motyla (obok duży, ruchomy blok). Skośnie w lewo źle uwarstwioną skałą 10 m (V, VI) na wygodny, trawiasty stopień. W górę 2 m na pochyłą półkę poobrywową pod odpychającymi skałami. Stąd skośnie w prawo na wyraźny dziobek skalny, z którego trawers 3 m w lewo a następnie ścianką w górę do trawiasto-skalistej depresji na lewo od charakterystycznego, dużego dziobu skalnego, widocznego już od podstawy ściany (od trawiastego stopnia 4 m VI+, potem V+). Depresją kilkanaście metrów w górę pod przewieszki. Trawers w lewo przez pionową ściankę do limbki (V) i nieco w górę na trawiastą półkę pod wielkim okapem (nieco wyżej duża limba). Z lewego skraju półki w górę, obchodząc okap po lewej (V-), i nieco w lewo na półkę z limbką (1 wspólny wyciąg z drogą Wielkim Kominem). 40 m skośnie w prawo (ostatnie metry IV) na siodełko w filarze. Filarem 30 m w górę (III+) na wygodną platformę. Łatwym te-enem po prawej stronie spiętrzenia filara 80 m (miejsca II) już razem drogą 152 na Przełęcz Korosadowicza.

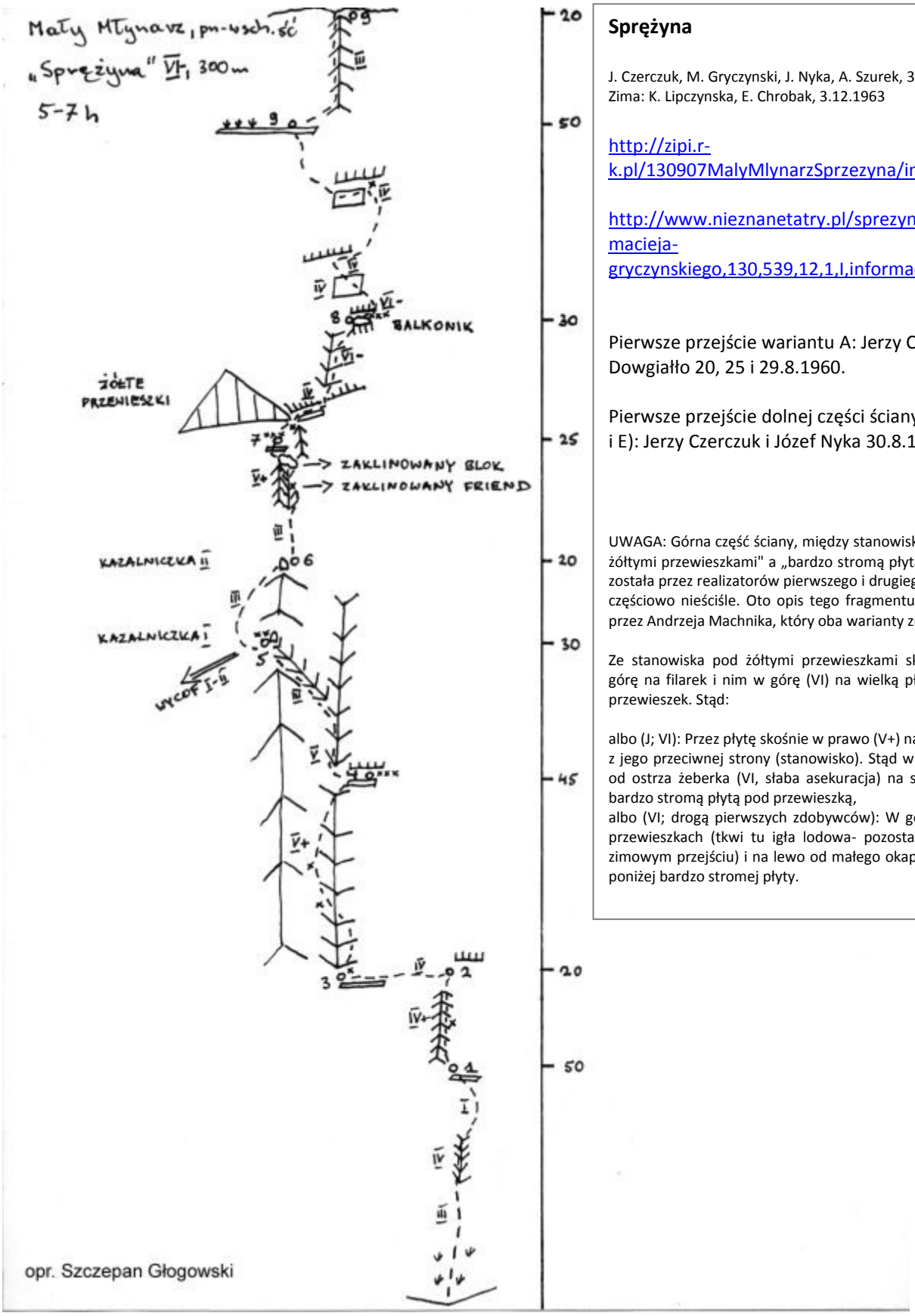

Sprężyna

J. Czerczuk, M. Gryczynski, J. Nyka, A. Szurek, 30. 8. a 4. 9.1960
Zima: K. Lipczynska, E. Chrobak, 3.12.1963

http://zipi.r-k.pl/130907MalyMlynarzSprzezyna/index.html

http://www.nieznanetatry.pl/sprezyna--czyli-drogi-macieja-gryczynskiego,130,539,12,1,I,informacje.html

Pierwsze przejście wariantu A: Jerzy Czerczuk i A. Dowgiałło 20, 25 i 29.8.1960.

Pierwsze przejście dolnej części ściany (warianty A, C i E): Jerzy Czerczuk i Józef Nyka 30.8.1960.

UWAGA: Górna część ściany, między stanowiskiem „pod wielkimi. żółtymi przewieszkami" a „bardzo stromą płytą pod przewieszką" została przez realizatorów pierwszego i drugiego przejścia opisana częściowo nieściśle. Oto opis tego fragmentu drogi sporządzony przez Andrzeja Machnika, który oba warianty zna z autopsji:

Ze stanowiska pod żółtymi przewieszkami skośnie w prawo w górę na filarek i nim w górę (VI) na wielką płytę nakrytą pasem przewieszek. Stąd:

albo (J; VI): Przez płytę skośnie w prawo (V+) na żeberko i balkonik z jego przeciwnej strony (stanowisko). Stąd w górę tuż na prawo od ostrza żeberka (VI, słaba asekuracja) na stanowisko tuż pod bardzo stromą płytą pod przewieszką,
albo (VI; drogą pierwszych zdobywców): W górę przez wyrwę w przewieszkach (tkwi tu igła lodowa- pozostałość po pierwszym zimowym przejściu) i na lewo od małego okapiku na balkonik tuż poniżej bardzo stromej płyty.

Sprężyna

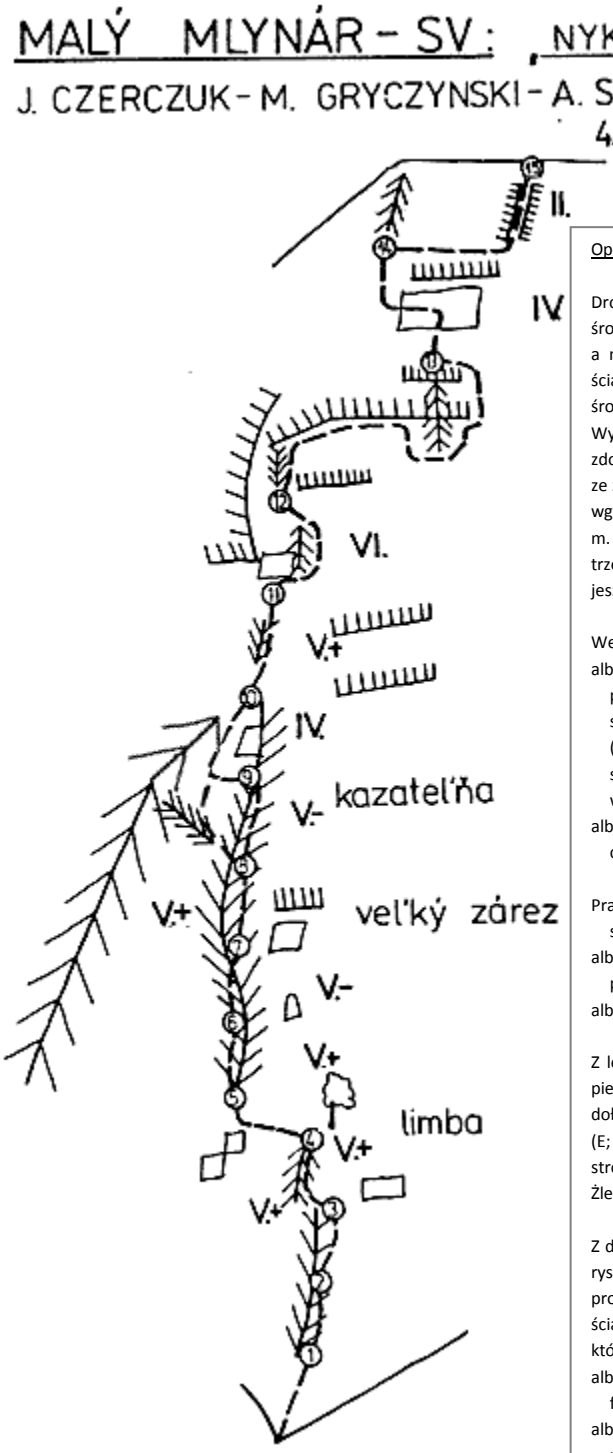

Opis WC6/160:

Droga prowadzi w dolnej części dokładnie środkiem pn.-wsch. ściany. W części środkowej wiedzie olbrzymim Zacięciem Sprężyny, znajdującym się w jej lewej połaci, a nawet pn.-wsch. filarem ograniczającym całą ścianę od lewej. W górnej części ściany, poprzecinanej pasami żółtych okapów, droga powraca do geometrycznego środka.
Wysokość wspomnianego Zacięcia Sprężyny wynosi, według opisu pierwszych zdobywców, 80 metrów. Według szkicu sporządzonego przez Adama Szurka - jednego ze zdobywców - ciągnie się ono przez ponad 40% wysokości ściany. A ta liczy - również wg pierwszych zdobywców - ok. 350 m. Prosty rachunek daje zacięciu długość ok. 140 m. I to jest prawda! Taternicy przechodzący tę drogę zgodnie mówią o minimum trzech wyciągach wiodących zacięciem. A do jego końca z miejsca trawersu w lewo, jeszcze wiele brakuje.

Wejście w ścianę z trawników Skoruszowego Kotła. Stąd:
albo (A; wariant oryginalny; V): Z najniższego punktu ściany płytowymi skałkami poprzerastanymi trawą 40 m w górę do nieregularnego zacięcia (na prawo od linii spadku Zacięcia Sprężyny). Nim 30 m przez progi (IV) na dużą, wygodną półkę (przez półkę tę prowadzą również drogi 157, 158 i 159). Z półki w lewo do bardzo stromego żeberka, którym (V) na półeczkę z limbą (widoczną już z dołu). Z półeczki w lewo 25 m (IV) do Zacięcia Sprężyny,
albo (B; VI-): Płytami w linii spadku Zacięcia Sprężyny wprost w górę do jego najniższej części.

Prawą częścią zacięcia 20 m w na mały stopień w jego dnie u stóp wybitnego chłopka skalnego (ostatnie 10 m V). Stąd:
albo (C; V): Zacięciem przez dwie przewieszki i dalej z lekkim odchyleniem w lewo na półkę,
albo (D; V-): Trawers w lewo na filarek i nim w górę z odchyleniem w prawo na półkę.

Z lewego skraju półki rysą 10 m w górę (V) i dalej z odchyleniem w lewo 25 m na pierwsza kazalniczkę (IV). Z niej 15 m w górę (III) na drugą, wybitniejszą kazalniczkę (z dołu doprowadza tu droga 161).
(E; IV) Można wycofać się stąd w lewo i częściowo w dół płytami i pod koniec bardzo stromymi trawkami (60 m, początkowo IV) do drogi 143 wiodącej Skoruszowym Żlebem.

Z drugiej kazalniczki 15 m w górę pionową ścianką, po czym w lewo na płytę z płytką rysą. Rysą (V-) aż na pochyłą płytę pod wielkimi, żółtymi przewieszkami (droga 161 prowadzi stąd w lewo). Z płyty przewinięcie przez pionowy filarek w prawo (V) i ścianką 3 m w górę (V+) na wąską półeczkę. Nią 3 m w prawo pod przewieszkę, przez którą wprost pod następną przewieszkę. Stąd:
albo (F; VI na odcinku 4 m, dogodniej): Trawers 3 m w prawo i przewinięcie prze/, filarek na balkonik,
albo (G; VI, mniej dogodnie): Przez przewieszkę w jej lewej części (V) i 3 m w górę pionową ścianki), po czym poziomo w prawo 6 m przez pionowy filarek na stromą płytę. Z niej, po lewej stronic małego okapiku, 5 m w górę na balkonik (ostatnie 12 m bez przerwy VI).

Z balkonika krok w prawo i 4 m w górę, po czym:
albo (H): Trawers w prawo do depresji, którą na bardzo stromą płytę pod przewieszką.
albo (I): W lewo zalupą (V+) i 5 m w górę s'cianką na bardzo stromą płytę pod przewieszką.

Z płyty w lewo 10 m (IV) na ostrze filara, po czym 50 m wprost w górę na wierzchołek.